

LA VOIE TRIOMPHALE
BERLIOZ: SYMPHONIE FUNÈBRE
ET TRIOMPHAL
 Saint-Saëns, Dukas, Milhaud,
 Tomasi, Bozza.
 Forsvarets stabsmusikkorps, Oslo
DIRIGENT Ole Kristian Ruud.
 2L-086-SABD
BETYG ★★★★★★
LJUD ★★★★★★

Der Bürger als Edelmann, Lieder
SOLIST Lisa Larsson sopran
 Musikkollegium Winterthur
DIRIGENT Douglas Boyd
 MDG 901 1738-6
BETYG ★★★★★★
LJUD ★★★★★★

MILITÄRENS BÄSTA STUND HECTOR BERLIOZ

HECTOR BERLIOZ komponerade sin symfoni till minneshögtiden 1840 av juli-revolutionen tio år tidigare. Tvåhundra militärmusiker i en procession genom Paris – fast det sägs att allt tjoande och tjimmande från folk på stan gjorde att musiken inte hördes särskilt mycket. Men verket spelades fler gånger och var faktiskt ett av Berlioz mest populära under hans livstid. Wagner uttryckte stor beundran för finalen. Den norska militärensemblen, som på omslaget heter The Staff Band of the Norwegian Armed Forces, är en imponerande grupp musiker som fångar verken på cd:n, sacc:n och Blurayen närmast perfekt. Inga tvåhundra musiker, men det larmar och står i ändå. Versionen är Berlioz första, utan stråkar och kör.

En snygg marsch av Saint-Saëns, Orient et Occident, följer. En västerlänning charmiga flirt med fjärran östern. Paul Dukas balett *La Péri* inleds tyst och trevande, så för att få tyst på publiken komponerade han en fanfar som inledning. Den spelas här lite för snabbt för att bli riktigt majestätisk och formidabel.

Milhauds Suite Française är en påminnelse om andra världskrigets uppoffringar, enligt tonsättaren. I mina öron låter det mest som några glada och härligt sprudlande satser för militärorkester, plus ett par melankoliska. I sats 4, Alsace-Lorraine, tydliggörs dock Milhauds djupare tankar kring sviten.

Två intressanta stycken av Henri Tomasi och Eugène Bozza avslutar en smält sensationell utgåva (ännu en från 2L!) och nog är det lustigt att i Bozzas Children's overture från 1964 hittar man en av melodierna Ulf Björlin skrev för serien om Saltkråkan samma år (Nu ska du höra nänting som jag vill tala om). En folkvisa är det, men lustigt sammanträffande onekligen.

En fenomenal utgåva från Morten Lindberg med ljud som utklassar andra skivbolags ansträngningar.

THOMAS ROTH

INTE MIN TEKOPP RICHARD STRAUSS

RICHARD STRAUSS är en tonsättare som sällan berör mig på djupet. Han tilltalar mage mer än hjärta och det är kanske ingen tillfällighet att han skrivit en balett som heter Schlagobers. För mig handlar hans musik mycket om godis och vispgräddor.

På denna skiva möter vi två sidor av hans skapande. Inför orkestersviten *Der Bürger als Edelmann* går mina tankar till julfilmen *Beatrix Potter*. John Lanchbery som skrev musiken till filmen är i likhet med Strauss dirigent. Jag spelade celesta i Nötknäpparen under honom på Operan, och noterade att han var mer barsk än ljvtt himmelsk.

Med Strauss är det snarare tvärtom. Orkestersviten är som finare *Beatrix Potter* musik, kanderad och kariesframkallande. Med undantag av sista satsen (spår 9) och kanske tjugo takter till är detta borgerligt tramsig lyxunderhållning. Efter ett tag kommer jag på mig med att nynna »Peta in en pinne i brasan«. Därefter sju orkestersånger. Wilhelm Peterson-Berger skreven gång: »Den Strausska musikens kosmopolitiska brist på originalitet, som erinrar så starkt om Meyerbeer, framträder ingestades så tydligt som i romanserna.« Härda ord som möjligen balanserar vurmen kring Strauss sånger, med numera självklar plats i musikens Olympen, jag höll på att säga Olympiad. Strauss fortsätter på den mulliga linjen med sirap, gräddor, fett samt ett stänk malört för att anrättningen inte ska ge diabetes. Jag är fascinerad. Det är som att möta en vacker, äldre kvinna med både pondus och djup. Hon är mycket noga med sitt yttre: kläder, smink, Guerlaindoft. Anslaget och posen är minst lika viktigt som substansen. Straussångerna är förförligt vackra men med aningens för mycket läppstift och tantparfym. I denna post-Wagnerska dandymusik drunknar jag i vispgräddor med likör.

Fast ska man drunkna är det lika bra att drunkna rejält. Här blir *Vier Letzte Lieder* en mer dämpad än dramatisk upplevelse. Av Lisa Larsson efterlyser jag längre fraser med färre andningshål samt skarpare definierade rytmer. Musiken är säsig nog som det är.

Kort sagt: inte min tekopp, och inte tillräckligt väl framfört för att jag ska omvända mig.

LADISLAUS HORATIUS